

המילחמה הבאה אינה גזירת שמיים -

אפשר למנוע אותה!

עוד פנוים?

מאז הפרדת הכוחות, גיטתה ממשלת ישראל להכין את הקרקע לשלום נפרד עם מצריים. הוצע למצרים להפקיר את הסורים, הפלסטינים והירדנים, תמורת ויר תורים, ישראלים מרחיקי לכת בסיני. בי גסות האופיינית לדיפלומטיה הישראלית, נאמרו הדברים בפומבי. ראשיה מממשלה עצמו הכריזו על כך באוזני העולם, כמעט בצורה מפורשת.

יתכן שמנהיגי מצריים היו רוצים, בי סתר ליבם, ללכת בדרך זו. אבל אין להם כל אפשרות כזאת. כל מי שיש לו הבנה מינימלית במציאות הערבית יודע שמצריים לא תוכל לזוז לקראת שלום ללא קונסנזוס ערבי רחב.

אם תעמוד קאהיר מוד מטה של התקפות מצריות, אש"ף, פעוריה ואדג'יריה, נוסף על התי קפוח לוב ועיראק, לא תוכל להתי קרב אף כמילימטר אחד לקראת הסדר הביניים.

נשיא מצריים עמד על כך לא פעם, כאשר אמר שארצו אינה חותרת רק להחזרת שטחיה שלה, אלא להחזרת כל השטחים הערביים הכבושים. לא היה זה תשלום מס' שפתיים לאידיאל מופשט. זה היה ביטוי למציאות פוליטית. מצריים דואגת קודם כל לעצמה - אבל כדי לקבל גיבוי למהלכיה, היא נאלצת לדאוג לאחרים. כל זה לא היה מובן בירושלים. בי צמרת ישראל שורצים המאקיאולוים הי קטנים, שיעצו: הבה נסדר עם מצריים, תוך השמעת מילים ריקות באוזני מלך ירדן. דחייה טוטאלית של דרישות הסו רים, והתעלמות מעצם קיום הפלסטינים, זה היה רעיון פיקח. אבל כמו רעיונות פיקחיים רבים, הוא לא היה חכם.

מלא. לגביהם הכרירה היחידה היא בין החזרת שטחים בדרכי היסוד לבין החזרתם בדרכי מילחמה.

לכן הם נערכים ברומנית בשני המי שורים. הם מכינים את עצמם למשאומתן עלידי, "ישור השורה הערבית", מציאת נוסחה לשיחוף אש"ף והירדנים במיש לחת משותפת וגיבוש עמדות משותפות. הם מכינים את עצמם גם למילחמה, על ידי חימוש מזורז, ושילוב ירדן בתוכנית המילחמה.

המפתח נשאר בידי ממשלת ישראל. אילו פירסמה תוכנית שלום סבירה ומלשמה, היתה יכולה להאיץ את הדינאמיקה לקראת השלום, שהחלה עם הפרדת הכוחות. תחת זאת היא מכינה עיר חדשה בגולן, התנחלויות בפיתחת רפיה והרחבת

לקראת פי התהום של המילחמה, או להרי חיק אותו ממנה.

אין ממשלת ישראל כלי כולה. אבל לי החלטותיה, למעשה, למחוליה, לדיבוריה ולשתיקותיה יש השפעה רבה מאוד על התגברות סכנת המילחמה.

כאשר ממשלה זו מחליטה שי אין לה מה לעשות, שהמילחמה הבאה תבוא עלינו כמו שכרעין או רעשי אדמה, הרי זה מחדל נר, רא, אבי מחדלים נוראים עוד יותר.

מ יחמת יופיה כיפורים רצפה מפני שהערבים התייאשו מן האפשרות לקבל בחזרה, בדרכי שלום, את שטחיהם. אחרי המילחמה, כאשר הוסכם על הפי

ב קויץ חם. בחורף קר. מחר בבוקר תורה השמש. בערב יורדת החשיכה. בסתו תחיל עונת הגשמים. השנה תפי רוץ מילחמה.

מהו המכנה המשותף לכל אלה? **הם רנים בתופעות טבע.**

אין בידי אדם להשפיע עליהן. אפשר רק להתכונן לקראתן, פחות או יותר. צריכים לסייד את הגג בראשית הקיץ. להכין בגדים חמים לחורף. לדאוג לתאר רה מתאימה בערבים. לקנות מיטריה חד שה בסתיו. להכין את צה"ל לחידוש הי קרבות.

השאר הוא בידי אלוהים.

מ ה מקור המכול הזה של דיבורי מילחמה, המציף את המדינה, והנראה כשלעצמו כתופעת טבע בלתי נמנעת? יתכן שכמה מן הנאומים באו מתוך כוונה טובה למנוע מילחמה. ההגיון שמאחוריהם (אם אפשר לקרוא לזה הגיון) הוא: אם נדבר על כך הרבה ובקול רם, ייבהלו הערבים. יראו שאנחנו מוכנים. שהפעם לא יפתיעו אותנו.

זה קצת ידדתי, אבל יש לזה כוונות טובות.

יתכן שכמה מן הנאומים האחרים באו דווקא מתוך כוונה רעה. יש בעיות כלליות. האינסלציה דוהרת. נגיד בנק ישראל ורק את המיליונים שלנו לתוך בור'ה שפי כין של ספסרים למיניהם. הממשלה אי נה מסוגלת לנהל את המשק הכללי, ולא כל שכן את המשק של עצמה. הפערים הסוציאליים מתגלים שוב, ועלולים להצי מיה פירוטבאשים של התמרמרות.

הנה כי כן, זיכורנו: עומדת לפרוץ מילחמה. האוייב בשער. האסון מאיים. אז בואו נהדק את החגורה, נשלים עם שתי תות ואייצדק, נסלח לשרים הסרייכיי שרון ונחשוב על האוייב.

אין בזה תוב'לב, אין בזה כוונה טובה. אבל יש בזה הגיון מסוים. ככל התקופות ניסו ממי שלות כושיות, בעולם ובארץ, דהעלים את כישונויותיהן עידיי פיברוק היסטוריה מילחמתית.

אך נדמה שהפאטאליזם המילחמתי, הי נשפך עלינו מכל כליהתקשורת, אינו נר בע רק משתי סיבות הגיוניות אלה. הוא נובע, בעיקרו, ממקור עמוק יותר. מקורו בהרגשת חוסר היכולת להשפיע על המאורעות, לנקוט יוזמה.

זהו פאטאליזם פוליטי אמיתי, הרואה בערבים, כאמריקאים וכי פוכייתים גרמי שמיים, ששום מעי שיה או מחדל שלנו אין בו כדי להשפיע על מהלכם.

ב רגע שנאמר לסורים כי לא תיתכן שום נסיגה ישראלית ברמת הגולן, אף לא תמורת סידור ביטחון מרחיק לכת, נתקע יתד מסוכן ביותר בגלגלי ההסדר. הם עמדו מלכת.

המשך ההתיישבות בגולן, והי הכנות להקמת עיר חדשה ברמה, שיכנעו את הסורים שזוהי עמדה ישראלית נחרצת.

בעבר לא עלה על דעת הסורים שהם יכולים לצאת למילחמה לבדם. יתכן שכעת השתנתה דעתם. הם הפכו למעצמה צבאית בזכות עצמם. נדמה להם שהם ניצחו בי מילחמת 1973, כשם שניצחו במילחמת 1948. הם יכולים לקוות להישג צבאי התי הלתי במילחמה הבאה, ולבטוח בכך שי הסובייטים יכפו הפסקת אש שזו תיירש. הם התפשרו עם אויבם בנפש. המלך חור סיין, כדי לאפשר את כניסתו למילחמה. והם בטוחים שהמצרים לא יוכלו לעמוד נגדו, כאשר אחים ערביים ישפכו את דמם. **כך ניצרת שוב החזית שהטיולה את אימתה על ישראל כמאיי 1967: מילחמה לאורך כל גבוי לוב ישראל, ביוזמת הערבים.**

מוקד הסכנה הזאת הוא בדמשק. שם גם המפתח לפירוק הסכנה. גישה ישראלית חדשה, בתייחס אל רמת הגולן רק כאל בעייה ביטחונית, תוך ויתור על תוכניות של התנחלות וסיפוח, תשכנע גם את סוריה שאין לה עניין בהרפתקה צבאית, ושכדאי לה לחזור למישחך הפוליטי.

ההתיישבות בגדה המערבית. היא יוצרת, אצל הערבים, את ההרגשה שנמשך הקו של גולדה-דיין-גלילי.

ממילא מתחדד הסיגנון בצד הי ערבי והנימה המילחמתית גוברת על הנימה הפשרנית. אם תגיב על כך ממשלת ישראל בתשפוכת של נאומי מילחמה מצידה, תתפתח הפלמה מילולית, שתיצור את הי אקלים למילחמה חדשה.

ה פנות המילחמה הסרויות מדאיי גות יותר נאומי מילחמה המצריים. מה ההגיון בהתנהגות הסורים?

רדת הכוחות, קבעו המנהיגים הערביים בפירוש שהם ממשיכים לחתור למטרה זו. הנסיגה הישראלית מקנטרה ומקונייט רה היתה בעיניהם רק תשלום סימלי.

הפרדת הכוחות נועדה להכי שיר את האווירה למשאיותה ממהיר ומזורז להסדר שלום, ולא סחבת שתקפיא את המצב החדש. ככל שמתמהמה המשאומתן, וככל שנראה לערבים שממשלת ישראל מתבצרת בעמדות החדשות ואינה מתכוונת להתי זיר את השטחים, כן גוברים מצידם די בורי המילחמה.

ה אין בכך שינוי קו מצידם. להי פך, הם הודיעו על כך מראש, וכפה